

Αριθμός	157/2018			
ΤΟ	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	ΤΟΥ	ΑΡΕΙΟΥ	ΠΑΓΟΥ
Δ΄	Πολιτικό			Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ειρήνη Κιουρκτσόγλου - Πετρουλάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Δημητρούλα Υφαντή, Χαράλαμπο Καλαματιανό, Ειρήνη Καλού και Κωστούλα Φλουρή - Χαλεβίδου, Αρεοπαγίτες. Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, την 1η Δεκεμβρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ: Των αναιρεσειόντων: 1) Σ. Ν. Χ. του Σ., 2) Χ. χας Σ. Ν. Χ., το γένος Μ. Κ. Μ., 3) Χ. Ν. Χ. του Σ., 4) Ν. Ν. Χ. του Σ. και 5) Σ. Ν. Χ. του Σ., κατοίκων ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Ιωάννη Παπακωνσταντίνου με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, που δεν κατέθεσε προτάσεις. Των αναιρεσιβλήτων: 1) Ν. Μ. του Τ., κατοίκου ..., 2) Μ. Τ. του Δ., κατοίκου ..., 3) ΝΠΙΔ με την επωνυμία "ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΠΟ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ" και συντετμημένα "ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, ως ειδικού διαδόχου της ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία "... ΑΕΕΓΑ", της οποίας η άδεια λειτουργίας ανακλήθηκε και 4) ΝΠΔΔ με την επωνυμία "ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ - ΕΝΙΑΙΟ ΤΑΜΕΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ" (ΙΚΑ - ΕΤΑΜ) και ήδη ΝΠΔΔ με την επωνυμία "ΕΝΙΑΙΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ (ΕΦΚΑ)", ως οιοονεί καθολικός διάδοχος, που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, εκ των οποίων το 3ο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Γεώργιο Μανουσάκη, το 4ο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Κωνσταντίνο Σουλιώτη, που δήλωσε στο ακροατήριο την ως άνω μεταβολή του ν.π.δ.δ., ενώ οι 1ος και 2η δεν παραστάθηκαν, ούτε εκπροσωπήθηκαν στο ακροατήριο. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 22-5-2009 αγωγή των 1ου και 2ης των ήδη αναιρεσιβλήτων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Ξάνθης και συνεκδικάστηκε με την από 18-8-2009 κύρια παρέμβαση - αγωγή του "ΙΚΑ - ΕΤΑΜ". Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 68/2010, όπως αυτή διορθώθηκε με την 62/2011, οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 334/2011 του Τριμελούς Εφετείου Θράκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσειόντες με την από 29-8-2014 αίτησή τους. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Κωστούλα Φλουρή - Χαλεβίδου διάβασε την από 24-11-2017 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της από 29-8-2014 και με αρ.εκθ.καταθ. ...2014 αιτήσεως για αναίρεση της υπ' αριθμ. 334/2011 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θράκης. Οι πληρεξούσιοι των παραστάντων αναιρεσιβλήτων ζήτησαν την απόρριψη της αίτησης και

την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις υπ' αριθμ. ... /12.7.2017 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ξάνθης Θ. Κ., τις οποίες προσκομίζουν και επικαλούνται οι αναιρεσεύοντες, που επισπεύδουν την συζήτηση της υπό κρίση από 29.8.2014 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως ...2014 αιτήσεως για αναίρεση της υπ' αριθμ. 334/2011 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, προκύπτει ότι ακριβή επικυρωμένα αντίγραφα της αιτήσεως αυτής, στο τέλος της οποίας είναι συνημμένη η πράξη, με την οποία δικάσιμος για την συζήτησή της ορίστηκε η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας απόφασης (1.12.2017), επιδόθηκαν νομίμως και εμπροθέσμως στους πρώτο και δεύτερη των αναιρεσιβλήτων Ν. Μ. και Μ. Τ., αντίστοιχα, με κλήση προς αυτούς να παραστούν κατά την συζήτηση της αναρέσεως κατά την ορισθείσα παραπάνω δικάσιμο. Κατ' αυτήν, όπως προκύπτει από τα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως του Δικαστηρίου τούτου, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε στην σειρά της από το οικείο πινάκιο, οι πρώτος και δεύτερη των αναιρεσιβλήτων δεν εμφανίστηκαν, ούτε εκπροσωπήθηκαν με δήλωση πληρεξουσίου δικηγόρου τους, κατά τις διατάξεις των άρθρων 242 παρ. 2 και 573 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δικ.

Συνεπώς, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 576 παρ. 2 εδ. α' και γ' του Κ.Πολ.Δικ., πρέπει να προχωρήσει η συζήτηση της υποθέσεως παρά την απουσία των ως άνω (πρώτου και δεύτερης) αναιρεσιβλήτων, εφ' όσον αυτοί έχουν κλητευθεί νομίμως και εμπροθέσμως. Από τις διατάξεις των άρθρων 558 και 566 του Κ.Πολ.Δικ. προκύπτει, ότι η αναίρεση πρέπει να απευθύνεται εναντίον εκείνων οι οποίοι ήταν διάδικοι στη δίκη στην οποία εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και αντίδικοι του αναιρεσειόντος, όχι όμως εναντίον όλων αυτών, αλλά μόνον εναντίον εκείνων από αυτούς, ως προς τους οποίους επιδιώκεται και, με βάση τις επικαλούμενες πλημμέλειές της, είναι δυνατή η αναίρεση της προσβαλλομένης απόφασης. Επομένως, η αίτηση αναρέσεως είναι απαράδεκτη κατά το μέρος της που στρέφεται κατ' εκείνων των αντιδίκων του αναιρεσειόντος, τους οποίους δεν αφορά η αποδιδόμενη με αυτήν πλημμέλεια και ως προς τους οποίους, επομένως, δεν είναι δυνατό να αναιρεθεί η απόφαση ακόμη και αν ευδοκιμήσει ο λόγος αυτής (ΑΠ 4/2015, 1521/2007). Κατ' ακολουθίαν αυτών πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη η ένδικη αίτηση αναρέσεως κατά το μέρος που στρέφεται κατά των πρώτου και δεύτερης των αναιρεσιβλήτων, καθόσον ουδεμία εκ των προβαλλομένων, με τους διαλαμβανομένους στο αναιρετήριο δικόγραφο λόγους, αιτιάσεων αφορά στους αναιρεσιβλήτους αυτούς και, συνεπώς, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, ακόμη και αν ευδοκιμήσουν οι προβαλλόμενοι λόγοι, δεν είναι δυνατόν να αναιρεθεί η προσβαλλομένη απόφαση και ως προς τους αναιρεσιβλήτους αυτούς.

Κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 558 του Κ.Πολ.Δικ., η αναίρεση απευθύνεται κατά των νικησάντων διαδίκων, αντιδίκων του αναιρεσειόντος ή των καθολικών διαδόχων ή των κληροδόχων τους. Σε περίπτωση ομοδικίας, αναγκαίας ή απλής, η αίτηση αναρέσεως του ενός των ομοδίκων δεν μπορεί να απευθύνεται και κατά των λοιπών ομοδίκων του, εκτός εάν στην δίκη ήταν δυνατή η δημιουργία αντιδικίας μεταξύ τους (π.χ. δίκη διανομής) ή εάν η προσβαλλομένη απόφαση διαλαμβάνει διάταξη ή αιτιολογία επωφελή για τον ομόδικό του και δυσμενή για τον αναιρεσειόντα (Ολ.ΑΠ 15, 16/1996, ΑΠ 1229/ 2010).

Επομένως, η ένδικη αίτηση αναιρέσεως κατά το μέρος αυτής που στρέφεται κατά του τρίτου αναιρεσιβλήτου ν.π.ι.δ., με την συντεταγμένη επωνυμία "Επικουρικό Κεφάλαιο", ομοδίκου των ήδη αναιρεσιδόντων, στο οποίο αφορούν οι δύο (μοναδικοί) λόγοι που περιέχονται σ' αυτήν, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, αφού η αιτιολογία της προσβαλλομένης απόφασης και η διάταξη αυτής, η επωφελής για το Επικουρικό Κεφάλαιο (απόρριψη ως προς αυτό της ένδικης αγωγής του Ι.Κ.Α., κατ' εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 19 παρ. 5 του ν. 489/1976, ως προς την καταβολή ασφαλιστικών παροχών που το τελευταίο κατέβαλε στον ασφαλισμένο του Ν. Μ.), δεν είναι βλαπτική για τους αναιρεσιδόντες (βλ. ΑΠ 1229/2010). Σε κάθε περίπτωση πάντως και καθ' όσον αφορά στους λοιπούς, εκτός των πρώτου και δεύτερης των αναιρεσιβλήτων, πρέπει να αναφερθούν τα ακόλουθα: Κατά την διάταξη του άρθρου 562 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ., είναι απαράδεκτος λόγος αναιρέσεως που στηρίζεται σε ισχυρισμό, ο οποίος δεν προτάθηκε νόμιμα στο δικαστήριο της ουσίας, εκτός αν πρόκειται α) για παράβαση που δεν μπορεί να προβληθεί στο δικαστήριο της ουσίας, β) για σφάλμα που προκύπτει από την ίδια την απόφαση (ήτοι η παραβίαση να προκύπτει μόνο από την ανάγνωση της απόφασης, χωρίς να απαιτείται και επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων) και γ) για ισχυρισμό που αφορά την δημόσια τάξη. Η διάταξη αυτή, η οποία αποτελεί εκδήλωση της θεμελιώδους αρχής ότι ο Άρειος Πάγος ελέγχει τη νομιμότητα της απόφασης του δικαστηρίου της ουσίας με βάση την πραγματική και νομική κατάσταση που όφειλε να λάβει υπόψη του ο ουσιαστικός δικαστής, καθιερώνει την ειδική προϋπόθεση του παραδεκτού των λόγων αναιρέσεως, της οποίας η συνδρομή πρέπει να προκύπτει από το αναιρετήριο. Πρέπει, δηλαδή, να αναφέρεται στο αναιρετήριο ότι ο ισχυρισμός που στηρίζει το λόγο αναιρέσεως είχε προταθεί στο δικαστήριο, το οποίο εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση και μάλιστα είχε προταθεί νόμιμα. Το γεγονός, εξάλλου, ότι ο ισχυρισμός έπρεπε να ληφθεί αυτεπαγγέλτως υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας δεν έχει σημασία, διότι στην περίπτωση αυτή το δικαστήριο παραβίασε μεν το νόμο, όμως λόγος αναιρέσεως δεν μπορεί να ιδρυθεί αν ο σχετικός ισχυρισμός δεν είχε προταθεί νόμιμα από τον διάδικο, εκτός αν συντρέχει κάποια από τις εξαιρέσεις του άρθρου 562 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ. (Α.Π. 682/2014, Α.Π. 183/2014). Και στις περιπτώσεις, όμως, αυτές, για να είναι παραδεκτός ο σχετικός ισχυρισμός, ο οποίος προτείνεται πρώτη φορά ενώπιον του Αρείου Πάγου, όταν αφορά την δημόσια τάξη ή όταν το σφάλμα προκύπτει από την ίδια την απόφαση, πρέπει τα πραγματικά γεγονότα στα οποία στηρίζεται να είχαν υποβληθεί στο δικαστήριο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση και να γίνεται στο αναιρετήριο επίκληση της υποβολής αυτής (Α.Π. 1620/2005). Επομένως, ο ισχυρισμός πρέπει να παρατίθεται στο αναιρετήριο όπως προτάθηκε στο δικαστήριο της ουσίας, ενώ πρέπει να αναφέρεται και ο χρόνος και ο τρόπος προτάσεώς του ή επαναφοράς του στο ανώτερο δικαστήριο, ώστε να μπορεί να κριθεί, με βάση το αναιρετήριο, αν ήταν παραδεκτός και νόμιμος. Το απαράδεκτο αυτό αναφέρεται σε όλους τους λόγους του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δικ. Εξάλλου, στο άρθρο 19 παρ. 5α του ν. 489/1976, που προστέθηκε με το άρθρο 5 παρ. 3 του Π.Δ/τος 264/1991 και αποτελεί υλοποίηση της 84/5/ΕΟΚ αρ. 1 παρ. 4 εδ. α' Οδηγίας, ορίζεται ότι "η αποζημίωση του Επικουρικού Κεφαλαίου περιορίζεται στη συμπλήρωση του ποσού, που υποχρεούται να καταβάλει ασφαλιστικό ταμείο ή άλλος οργανισμός κοινωνικής ασφάλισης για την αιτία αυτή στον ζημιωθέντα". Με την διάταξη αυτή καθιερώνεται ο επικουρικός χαρακτήρας της ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου, με την έννοια ότι στο

μέτρο που ο παθών και γενικά ο δικαιούχος από την διαπραχθείσα αδικοπραξία δικαιούται να καλύψει την ζημία του από ασφαλιστικό ταμείο ή άλλο οργανισμό κοινωνικής ασφαλίσεως, επέρχεται απαλλαγή του Επικουρικού Κεφαλαίου. Με την ρύθμιση αυτή του νόμου αποκλείεται η εφαρμογή της Α.Κ. 930 παρ. 3 στην περίπτωση που αυτή θα ήταν εφαρμοστέα και η οποία προβλέπει την αθροιστική απόληψη της αποζημιώσεως από το Επικουρικό Κεφάλαιο, το οποίο την οφείλει στο δικαιούχο, με βάση το άρθρο 19 παρ. 1 του ν. 489/1976, και της παροχής, την οποία για την ίδια αιτία οφείλει στον δικαιούχο ασφαλιστικό ταμείο ή άλλος οργανισμός κοινωνικής ασφαλίσεως. Επομένως, σε μία τέτοια περίπτωση εφόσον προβάλλεται σχετικός ισχυρισμός από το εναγόμενο Επικουρικό Κεφάλαιο, για συνδρομή των όρων του άρθρου 19 παρ. 5 του ν. 489/1976, πρέπει να γίνεται αφαίρεση από την οφειλόμενη από το Επικουρικό Κεφάλαιο αποζημίωση, κατά το άρθρο 929 του Α.Κ., κάθε ποσού, το οποίο με την ίδια αιτία δικαιούται ο δικαιούχος να αξιώσει από το ασφαλιστικό ταμείο ή άλλο οργανισμό κοινωνικής ασφαλίσεως. Η ως άνω νομοθετική ρύθμιση ισχύει μόνο, όταν είναι υπόχρεο το Επικουρικό Κεφάλαιο και όχι άλλο πρόσωπο, αφορά δε κάθε περίπτωση ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου και δεν περιορίζεται μόνο στις περιπτώσεις ανασφάλιστων ή αγνώστων αυτοκινήτων (ΑΠ 845/2015, ΑΠ 846/2015, ΑΠ 2226/ 2013). Για τους λοιπούς υποχρέους ισχύουν οι κοινές διατάξεις, οι οποίες προβλέπουν, σωρευτική απόληψη του ποσού της αποζημιώσεως (άρθρο 930 παρ. 3 του Α.Κ.). Η τελευταία διάταξη, εξ' άλλου, δεν αντίκειται στις Συνταγματικές διατάξεις και ειδικότερα στα άρθρα 4 παρ. 1, 17 και 25 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ (Α.Π. 34/2012, Α.Π. 1229/2010). Τέλος, ο από το άρθρο 559 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δικ. λόγος αναιρέσεως ιδρύεται όταν ο κανόνας δικαίου δεν εφαρμοσθεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή εάν εφαρμοσθεί, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και εάν εφαρμοσθεί εσφαλμένα. Στην προκειμένη περίπτωση, από την παραδεκτή, κατ' άρθρο 561 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ., επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων της δικογραφίας, προκύπτουν τα ακόλουθα: Το ενάγον και ήδη τέταρτο των αναιρεσιβλήτων ν.π.δ.δ., με την επωνυμία "ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ" άσκησε, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ξάνθης, την από 18.8.2009 αγωγή του, με την οποία - και όσον αφορά το ενδιαφέρον στην προκειμένη υπόθεση μέρος, σύμφωνα με τα παρακάτω ειδικότερον εκτιθέμενα - εξέθετε ότι ο τρίτος των εναγομένων Σ. Ν. Χ. του Σ., οδηγώντας το με αριθμό κυκλοφορίας ... Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας του τετάρτου των εναγομένων Σ. Ν. Χ. του Χ., το οποίο ήταν ασφαλισμένο για την έναντι τρίτων αστική ευθύνη στην πέμπτη εναγομένη ασφαλιστική εταιρία, με την επωνυμία "...", προκάλεσε από υπαιτιότητά του τον τραυματισμό του πρώτου εναγομένου Ν. Μ., οδηγού της με αριθμό ... δίκυκλης μοτοσυκλέτας, κατά την σύγκρουση των οχημάτων αυτών, που έγινε κάτω από τις αναφερόμενες σ' αυτήν (αγωγή) συνθήκες. Επικαλούμενο δε περαιτέρω το ενάγον ότι ο ως άνω πρώτος εναγόμενος (Ν. Μ.) ήταν άμεσα ασφαλισμένος του, κατά τις διατάξεις του ν. 1846/51, και ότι κατέβαλε σ' αυτόν το συνολικό ποσό των 19.390,04 ευρώ για δαπάνες νοσηλείας, επιδοτήσεως και φυσικοθεραπείες, ζήτησε να υποχρεωθούν οι τρίτος, τέταρτος και πέμπτη των εναγομένων, καθένας εις ολόκληρον, να του καταβάλουν το παραπάνω ποσό, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση. Προς απόκρουση της ένδικης αγωγής, το, λόγω ανακλήσεως της άδειας λειτουργίας της πέμπτης εναγομένης ασφαλιστικής εταιρίας, υπεισελθόν αυτοδικαίως στην δικονομική θέση αυτής, ως ειδικός διάδοχός της, ν.π.ι.δ., με την συντετμημένη επωνυμία

"Επικουρικό Κεφάλαιο", ήδη τρίτο των αναιρεσιβλήτων, επικαλούμενο την προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 19 παρ. 5 του ν. 489/1976, προέβαλε την σχετική ένσταση. Επί της αγωγής αυτής, η οποία συνεκδικάστηκε με άλλη αγωγή και δη με την από 22.5.2009 αγωγή των: Ν. Μ. και Μ. Τ., οδηγού και συνεπιβαίνουσας, αντίστοιχα, στην δίκυκλη μοτοσυκλέτα, περί της οποίας -άλλης αγωγής- δεν πρόκειται) εκδόθηκε η 68/2010 οριστική απόφαση του προαναφερθέντος Δικαστηρίου, με την οποία, κατά παραδοχή της ως άνω νομοτύπως προβληθείσας από το Επικουρικό Κεφάλαιο ενστάσεως, απερρίφθη ως προς αυτό (Επικουρικό Κεφάλαιο), αφού κρίθηκε ότι η διάταξη του άρθρου 19 παρ. 5 του ν. 489/1976 (π.δ. 237/1986) εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου και ότι, συνεπώς, το τελευταίο "δεν είναι υποχρεωμένο να αποζημιώσει το ενάγον Ι.Κ.Α. για ασφαλιστικά καλυπτόμενο από αυτό πρόσωπο που τραυματίστηκε στην Ελλάδα σε τροχαίο ατύχημα που οφείλεται σε υπαιτιότητα οδηγού αυτοκινήτου για την ασφαλιστική κάλυψη του οποίου έναντι τρίτων είναι και τούτο υπεύθυνο, έστω και αν η ευθύνη (υποχρέωσή) του προήχθη μεταγενέστερα, λόγω ανακλήσεως της άδειας λειτουργίας της ασφαλιστικής εταιρίας", ενώ έγινε δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη ως προς τους τρίτο και τέταρτο των εναγομένων (οδηγό και ιδιοκτήτη, αντίστοιχα, του ζημιογόνου οχήματος). Κατά της αποφάσεως αυτής και κατά το μέρος που ενδιαφέρει εν προκειμένω άσκησαν την από 18.6.2010 έφεσή τους, ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, οι τρίτος και τέταρτος των εναγομένων, ως προς τους οποίους και μόνον, κατά τα προεκτεθέντα, είχε γίνει δεκτή η από 18.8.2009 αγωγή του Ι.Κ.Α, με τον τρίτο λόγο της οποίας, παραπονούμενοι για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 19 παρ. 5 του ν. 489/1976 (π.δ. 237/1986) και την συνεπεία αυτής απόρριψη της αγωγής ως προς το Επικουρικό Κεφάλαιο, ζήτησαν την εξαφάνισή της, ώστε να γίνει δεκτή η αγωγή και ως προς το δί' αυτής εναγόμενο Επικουρικό Κεφάλαιο. Ειδικότερα, ισχυρίστηκαν ότι το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εσφαλμένα ερμήνευσε την προαναφερθείσα διάταξη, δεχόμενο ότι το Επικουρικό Κεφάλαιο δεν ευθύνεται έναντι του Ι.Κ.Α. για την καταβολή των ασφαλιστικών παροχών, συνολικού ποσού 19.340 ευρώ, που κατέβαλε αυτό στον ασφαλισμένο του Ν. Μ., έπρεπε δε, κατά τους ισχυρισμούς τους, να γίνει δεκτό "ότι το Ι.Κ.Α. εξαιρείται από τα ταμεία και τους οργανισμούς, που αορίστως αναφέρονται στην άνω διάταξη" και ότι το Επικουρικό Κεφάλαιο είναι υπόχρεο να αποζημιώσει το Ι.Κ.Α για τον ανωτέρω ασφαλιστικά καλυπτόμενο από αυτό Ν. Μ.. Το Εφετείο, με την προσβαλλομένη απόφασή του, αφού δέχθηκε ότι το Ι.Κ.Α. είναι οργανισμός κοινωνικής ασφαλίσεως και ότι η προεκτεθείσα διάταξη εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου, απέρριψε την ως άνω έφεση, κατά το προεκτεθέν κεφάλαιό της, επικυρώνοντας την απόφαση του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, η οποία, όπως έχει αναφερθεί παραπάνω, είχε κρίνει ομοίως. Στην ερευνώμενη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο της κρινόμενης αιτήσεως αναιρέσεως, την οποία άσκησαν: 1) ο τρίτος εναγόμενος - εκκαλών Σ. Ν. του Χ. και 2) οι α) Χ. χήρα Ν. Χ., β) Χ. Ν. Χ. του Σ., γ) Ν. Ν. Χ. του Σ. και δ) Σ. Ν. Χ. του Σ., ως εξ' αδιαθέτου κληρονόμοι του τετάρτου εναγομένου - εκκαλούντος Σ. Ν. Χ. του Χ., ο οποίος απεβίωσε στις 24.8.2013, χωρίς να αφήσει διαθήκη, προσάπτεται στην προσβαλλομένη απόφαση η αναιρετική πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δικ., με την αιτίαση ότι η εφαρμοσθείσα ως άνω διάταξη του άρθρου 19 παρ. 5α του ν. 489/1976 αντίκειται στις Συνταγματικές διατάξεις και ειδικότερα στα άρθρα 4 παρ. 1 και 17 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Ο

λόγος αυτός είναι, πρωτίστως, απαράδεκτος, κατ' άρθρο 562 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ., καθόσον, παρά τα όσα περί του αντιθέτου ισχυρίζονται στο αναιρετήριο οι αναιρεσείοντες (και δη στην 8η σελίδα του), ο σχετικός ισχυρισμός που τον θεμελιώνει, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση του δικογράφου της από 18.6.2010 εφέσεώς τους, δεν προβλήθηκε στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αν και μπορούσε να προβληθεί, χωρίς παράλληλα να εμπίπτει στις λοιπές εξαιρέσεις της πιο πάνω παραγράφου 2 του άρθρου 562 του Κ.Πολ.Δικ. Σε κάθε περίπτωση πάντως, κρίνοντας έτσι το Εφετείο, ορθώς αποφάνθηκε και δεν παραβίασε τις εφαρμοσθείσες διατάξεις, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν και στην προηγηθείσα νομική σκέψη και, επομένως, ο περί του αντιθέτου πρώτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως είναι απορριπτός, ως αβάσιμος. Με τον αναιρετικό λόγο του άρθρου 559 αριθμ. 19 του Κ.Πολ.Δικ. που αποτελεί κύρωση της παραβάσεως του άρθρου 93 παράγραφος 3 του Συντάγματος, ελέγχεται η ορθότητα της ελάσσονος προτάσεως του νομικού συλλογισμού, από την άποψη αν οι παραδοχές της αποφάσεως πληρούν το πραγματικό του κανόνα δικαίου που εφάρμοσε. Έτσι, παρέπεται, ότι δεν ιδρύεται ο λόγος αυτός όταν το δικαστήριο της ουσίας έχει απορρίψει την αίτηση παροχής έννομης προστασίας ως μη νόμιμη, αόριστη ή αλυσιτελή, αφού στις περιπτώσεις αυτές το δικαστήριο δεν εκτιμά πραγματικά περιστατικά, ώστε να είναι δυνατό να υπάρξουν ελλείψεις στην περιγραφή τους (Ολ.ΑΠ 44/1990, ΑΠ 675/2013). Συνεπώς, ο από το άρθρο 559 αριθμ. 19 του Κ.Πολ.Δικ. δεύτερος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλομένη απόφαση η πλημμέλεια ότι το Εφετείο με ανεπαρκείς αιτιολογίες έκρινε τον τρίτο λόγο της εφέσεως των ήδη αναιρεσιόντων προεχόντως ως αλυσιτελή και τον απέρριψε, είναι απαράδεκτος και απορριπτός, αφού το Δικαστήριο δεν προέβη σε εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, ώστε να θεμελιώνεται ο παραπάνω λόγος αναίρεσης. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και να καταδικαστούν οι αναιρεσείοντες, λόγω της ήττας τους, στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των παρισταμένων τρίτου και τετάρτου των αναιρεσιβλήτων, οι οποίοι παραστάθηκαν με διαφορετικό δικηγόρο και κατέθεσαν προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημα των τελευταίων (άρθρα 176, 180, 183, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ.), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, ενώ για τους υπόλοιπους αναιρεσιβλήτους (πρώτο και δεύτερη) που ερημοδίκησαν δεν γίνεται λόγος για δικαστικά έξοδα, καθ' όσον δεν υποβλήθηκαν σε αυτά, ούτε βέβαια υπέβαλαν σχετικό αίτημα. Τέλος, πρέπει να διαταχθεί η εισαγωγή του κατατεθέντος από τους αναιρεσείοντες παραβόλου, λόγω της ήττας τους, στο δημόσιο ταμείο (άρθρο 495 παρ. 4 εδ. ε' του Κ.Πολ.Δικ., όπως ίσχυε και εφαρμόζεται στην παρούσα υπόθεση πριν αντικατασταθεί με το άρθρο τρίτο του άρθρου 1 του ν. 4335/2015, που ισχύει, κατ' άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 2 αυτού, για τα κατατιθέμενα από 1.1.2016, ένδικα μέσα).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ
Απορρίπτει την από 29.8.2014 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως ...2014 αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθμ. 334/2011 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θράκης. Καταδικάζει τους αναιρεσείοντες στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων εκάστου των τρίτου και τετάρτου των αναιρεσιβλήτων, το ύψος των οποίων καθορίζει στο ποσό των χιλίων οκτακοσίων (1.800) ευρώ για τον καθένα.

Και

Διατάσσει την εισαγωγή του κατατεθέντος από τους αναιρεσείοντες παραβόλου στο δημόσιο ταμείο.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 12 Ιανουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 22 Ιανουαρίου 2018.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ